

دریچه

نگاهی به مستند همه نیمه من

جست‌وجوی هویت گمشده

● **رضا صانعی**؛ مستند «همه نیمه من» به کارگردانی مهدی موسوی‌برزکی را می‌توان یکی از خاص‌ترین اشکال مستند پرتره دانست که دست به یک چهره‌نگاری جنسیتی- اجتماعی می‌زند و در واقع هویت جنسی دوگانه را در نسبت با فردیت و هویت اجتماعی شخصیت‌های خود واکاوی و بازنمایی می‌کند. «همه نیمه من» برشی از زندگی سه ترنسکسوال «ام‌تواف» (مرد به زن) به نام‌های آتوسا، نهال و شهزاد است که با مسئله تغییر جنسیت و چالش‌های فردی، خانوادگی و اجتماعی آن رویه‌رو هستند. موقعیتی که حتی به‌منابه یک سوزهٔ پژوهشی و مستند هم شاید تا یکی، دو دهه پیش تابو فرض می‌شد و پرداختن به آن دشوار بود. همین مسئله نشان می‌دهد این افراد چه تجربه دشوار و پیچیده‌ای را تجربه کرده و می‌کنند. دوربین مستندساز سعی کرده در یک موضع همدلانه به لایه‌های درونی‌تر زندگی و ذهن شخصیت‌های خود وارد شود و از منظر نگاه آنها به بازنمایی این موقعیت بحرانی بپردازد. ازاین‌رو مستند با یک گفت‌وگوی صمیمانه و همدردانه بین آتوسا و نهال درباره مشکلاتشان برای تغییر جنسیت آغاز می‌شود تا تأکیدی بر زاویه دید مستند در پرداخت به سوزه باشد. در واقع مستندساز سعی کرده از سوزه فاصله بگیرد و از زبان خود شخصیت‌ها درباره شخصیت‌ها حرف بزند. این ویژگی کمک می‌کند مخاطب نیز با آنها همراه‌تر شده و مجالی برای درک همدلانه آنها شکل بگیرد. ماهیت مستند درباره هویت است. هویت گمشده یا استفاده‌افتاده‌ای که ماجراجویی آتوسا و نهال را از سر هيجان یا تجربه‌گرایی احساسی به جست‌وجویی هویت‌گرا بدل می‌کند و آنها می‌کوشند تا جسم خود را با روح خویش هماهنگ کنند و اطلاق دهند. از این حیث شاهد برخی تفسیرهای فلسفی و روان‌شناسی از پارانادوکس جنسیتی هستیم و تلاشی که برای رهایی از این تضاد ورنج‌های آن در یک کشمکش درونی و بیرونی وجود دارد. در واقع مستند سعی می‌کند بر مبنای همین رویکرد روان‌شناختی و پرسشگرانه، تنش‌ها و تنش‌های ترنس‌ها را در جامعه ایران به تصویر بکشد. بازنمایی و روایت این تصویر در سه موقعیت روانی/ جنسی انجام می‌شود که می‌تواند فرایند این تغییر جنسیتی و هویتی را از حیث روان‌شناختی و جامعه‌شناسی هم به ما نشان دهد. مرحله اول پذیرش شرایط و وضعیت موجود قبل از انجام عمل جراحی است که اگرچه اولین گام در این جست‌وجوی هویتمند است؛ اما سخت‌ترین آن است و نیازمند کنجگرارفتن با خود و اطرافیان به‌ویژه خانواده برای یک دگربسی بزرگ است که ممکن است پیامدهای اجتماعی و فرهنگی هم در پی داشته باشد و در طول گفت‌وگوها چه با خود نهال و آتوسا و چه با خانواده و اطرافیان‌شان بخشی از این تنش‌ها، نگرانی و ترس‌ها بازگو می‌شود و کشمکش‌های درونی آنها با خودشان برای آمادگی روحی این تغییر بنیادی به نمایش درمی‌آید. مرحله دوم شاهد تلاش آنها برای رسیدن به مرحله جراحی و سازوکارهای آن هستیم. اینکه باید چه فرایندی را تجربه کنند و در نهایت زندگی پس از عمل و تجربه هویت و جنسیت جدید که علاوه بر تازگی و جذابیت، چالش‌های خاص خود را هم دارد. آنچه در این روایت مهم است، رویکرد آسیب‌شناختی به سوزه است. مستند تلاش می‌کند مخاطب را با چالش‌ها و تنش‌های فردی و اجتماعی این افراد آشنا کرده و معضلات فرهنگی را که در جامعه ایرانی بر سر راه این افراد وجود دارد، به تصویر بکشد. از این حیث می‌توان یکی از ویژگی‌های مهم این مستند را کارکرد دوگانه آسیب‌شناسی- افغانی آن دانست. به این معنا که هم وضعیت دشوار جسمی، روانی، اجتماعی و حتی فرهنگی ترنس‌ها را در یک گزارش آسیب‌شناسانه به تصویر می‌کشد و هم مخاطب را با منطق و استدلال علمی‌ای که در این آسیب‌شناسی وجود دارد نسبت به تغییر جنسیت این افراد قانع می‌کند و می‌تواند خاصیت فرهنگ‌سازی داشته باشد. واقعیت این است که جای این مستندها پیش از هر کجا در تلویزیون و برای مخاطب گسترده‌ان است تا تصورات غلط و خطاهای شناختی که نسبت به این افراد در جامعه وجود دارد، اصلاح شده و امکان زیست روانی- اجتماعی بهتری برای آنها فراهم شود. که شهزاد در پایان مستند، نهال را به مهاجرت اجباری توصیه کند که آن‌قدر عرصه بر آنها تنگ نشود که نتوانند به‌عنوان یک شهروند در جامعه ایران و از سوی مردم پذیرفته شوند و مورد آزار کلامی یا جسمی قرار نگیرند. مستند «همه نیمه من» تلاشی در جهت انگیزدایی و روشنگری درباره ترنس‌های «ام‌تواف» است تا آنها را نه به‌عنوان مجرم یا حتی بیمار که به‌عنوان انسان‌های خاصی ببیند که درگیر یک جبر بیولوژیک هستند و به‌جای طعنه و متلک باید به آنها کمک کرد تا از این مهلکه عذاب‌آور نجات پیدا کنند. جالب اینکه مستندساز در روایت این سوزهٔ دچار مضمون‌زدگی نشده و به زیبایی‌شناسی فرم روایت هم توجه کرده است؛ از جمله کاربردیهایی که هم واجد زیبایی‌شناسی بصری است و هم واجد بصیرتی که پیام اثر را در ساختاری فرمیک صورت‌بندی می‌کند، برای نمونه مثلا تنهایی آتوسا و نهال در جهان شخصی خود یا رفاقت و دوستی آنها در خلوت‌های دونفره از جمله در آرایش‌کردن برای هم یا رقصیدن و نشاندن‌های فردی. اوج این نگاه زیبایی‌شناسانه را باید در افتتاحیه و پایان‌بندی مستند جست‌وجو کرد.

بهناز شیربانی: در دو ماه گذشته طرح گسترده نمایش اینترنتی فیلم‌ها، مخاطبان بیشتری را با خود همراه کرده است. در شرایطی که نمی‌توان در سالن‌های سینما به دیدن فیلم‌ها نشست، طرح اکران آنلاین، طرفداران بیشتری پیدا کرده است و به نظر می‌رسد تا مدتی دیگر شاهد درخواست‌های بیشتری از جانب فیلم‌سازان فیلم بلند و کوتاه برای نمایش اینترنتی آثارشان خواهیم بود. اما در ادامه درباره اکران آنلاین آثار کوتاه و اثرگذاری این طرح در جذب تماشاگر و گردش مالی فیلم‌ها با فیلم‌سازان کوتاه صحبت کردیم.

توقع باید بر مبنای واقعیت باشد

کاوه مظاهری در پاسخ به این پرسش که اکران آنلاین فیلم‌های کوتاه طی هفته‌های گذشته تا چه حد در جذب مخاطب موفق عمل کرده است؟ گفت: «تایستنان سال گذشته با تعداد دیگری از دوستانم در حال برنامه‌ریزی برای اکران آنلاین فیلم‌هایمان بودیم. آن زمان خبری از کرونا نبود. اما از ماه‌ها پیش شرایط به وجود آمد که فیلم‌ها به سمت اکران آنلاین برود. من ازجمله افرادی بودم که پیش‌قدم اکران آنلاین فیلمم شدم و به این دلیل که نفر اول بودم، نمی‌دانستم این مسیر چطور خواهد بود. تصور می‌کردم باید تأثیرات مثبتی داشته باشد و به احتمال زیاد دوستانی که درمورد نمایش آنلاین فیلم‌هایشان شک دارند، به این جریان می‌پیوندند یا اگر من اشتباه فکر کرده باشم، دوستان دیگر این اشتباه را تکرار نمی‌کنند. اما خوشبختانه اکران آنلاین نتایج خوبی داشت.»

او در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «پیش از این تجربه اکران آنلاین در مورد آثارم را در خارج از ایران داشتم. اصولا تعداد تماشاگر فیلم‌های کوتاه در دنیا با تماشاگران ایرانی قابل مقایسه نیست. اما به واسطه همان تجربه فکر می‌کردم قطعاً نمایش آنلاین فیلم‌های کوتاه در ایران نیز اتفاق مثبتی است.»

کارگردان فیلم تحسین‌شده «روتوش» افزود: «اگر نگاه حرفه‌ای به شرایط اقتصادی اکران آنلاین فیلم‌ها داشته باشیم، قطعاً چنین نمایش‌هایی باید توجیه اقتصادی داشته باشد. اما چند پیش‌نیاز برای نمایش آنلاین فیلم‌ها باید وجود داشته باشد تا توجیه اقتصادی به وجود بیاورد. مثل اینکه پلتفرمی که فیلم‌ها در آن نمایش داده می‌شوند چه تعداد مشترک دارد؟ یا اینکه به صورت روزانه آن را دنبال می‌کنند؟ که خب در کشور ما اصولا تعداد قابل ملاحظه‌ای نیست و در چنین شرایطی توقع باید بر مبنای واقعیت باشد. اما نکته‌ای که وجود دارد این است که در دنیا، مجموعه‌ای از پلتفرم‌ها در کنار هم مشغول به فعالیت و نمایش آنلاین فیلم‌ها هستند که همین توجیه اقتصادی را به وجود می‌آورد. در ایران این تجربه در قدم‌های ابتدایی است. شاید اگر امسال برآیند اکران آنلاین فیلم‌های کوتاه مثبت باشد سال دیگر تعداد دیگری از پلتفرم‌ها به این جریان اضافه شوند تا شرایط اقتصادی بهتری را تجربه کنیم. اما در حال حاضر برای فیلم‌سازان کوتاه آورده مالی چشم‌گیری ندارد.»

مظاهری ادامه داد: «در نمایش آنلاین فیلم‌های

کوتاه نمی‌توان از تبلیغات غافل شد. هر چه تبلیغات بیشتر باشد، مخاطب بیشتری هم متوجه اکران فیلم‌ها خواهد شد. متأسفانه در زمینه فیلم کوتاه تبلیغات بسیار محدود و کم است. در گروه سینمایی هنروتجربه، شرایط به شکل دیگری بود و هزینه‌ای صرف تبلیغات فیلم‌ها می‌شد و به این دلیل که هنر و تجربه شبکه انسانی در این چند سال به وجود آورد، آن شبکه خود به خود کمک می‌کند فیلم دیده شود. اما در بستر آنلاین این شرایط را باید از قدم اول خود فیلم‌ساز ایجاد کند و در نهایت در صفحات شخصی خودمان تبلیغ کنیم.

فکر می‌کنم در این شرایط بهتر است گروه سینمایی هنروتجربه، انجمن سینمای جوان یا انجمن فیلم کوتاه ایران در تبلیغات فیلم‌های کوتاه و نمایش آنلاین آنها مشارکت کنند.»

او افزود: «این روزها زیاد می‌شنوم که برخی معتقدند فیلم باید روی پرده سینما دیده شود. به نظرم این برخورد درستی با اکران آنلاین فیلم‌ها نیست. این تجربه در تمام دنیا نشان داده است که نمایش آنلاین و اکران سینماها دو حوزه کاملاً متفاوت است و هر کدام جایگاه خودش را دارد.»
ظرفیت خوبی برای این نوع فیلم‌ها وجود دارد

آرین وزیردفتری هم معتقد است در شرایط حال حاضر تمرکز بیشتری برای تماشای آنلاین فیلم‌های کوتاه وجود دارد. او در بخشی از صحبت‌هایش گفت: «درمورد فیلم‌های کوتاه تنها فضایی که برای اکران در سالن سینما وجود دارد، گروه سینمایی هنروتجربه است. این فضا برای فیلم‌سازان فیلم کوتاه فضای مناسبی برای معرفی آثارشان است. اما زمانی که فیلم‌های کوتاه به صورت یک بسته در اکران‌های هنروتجربه به مخاطبان ارائه شد نتایج بهتری حاصل شد. من و دوستانم که جز نخستین گروه فیلم‌سازیانی بودیم که آثارمان به صورت بسته اکران شد بازخوردهای

هنر

به بهانه اکران اینترنتی فیلم‌های کوتاه

موفق در جذب تماشاگر

خوبی گرفتیم و چندین گروه دیگر بعد از ما به همین شکل و در اکران‌های فصلی هنروتجربه فیلم‌هایشان نمایش داده شد و بازخوردهای خوبی داشت.»
کارگردان فیلم تحسین‌شده «متل بچه آدم» در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «در فضای اکران آنلاین هم احساس می‌کردم این دوقطبی ناعادلانه بدنه و سینمای هنری هر روز بیشتر می‌شود که قاعدتا فیلم کوتاه را هم باید در شکل سینمای هنری قرار دهیم و فیلم‌های کوتاه بسیار مهجور واقع شده‌اند.»

پلتفرم‌های معروف آنلاین که مخاطب زیادی هم دارند هم تا پیش از این در ارائه آثار نامتمرکز عمل می‌کردند. طبعاً نمایش آنلاین فیلم‌های کوتاه باید پلتفرم مستقل خودش را داشته باشد و خوشبختانه «وديو» شروع به کار کرد و با برخی از فیلم‌سازان فیلم کوتاه به این نتیجه رسیدیم که همان حرکت بسته فیلم‌ها را این بار در این پلتفرم و فضای آنلاین داشته باشیم. تا پیش از این «وديو» فیلم‌های کوتاه را به صورت تکی ارائه می‌داد. اما مدتی است باقی فیلم‌ها نیز به شکل بسته ارائه می‌شوند و به نظرم این شکل از نمایش فیلم که یک بسته فیلم به مخاطب ارائه شود که متل یک سانس سینمایی با آن برخورد شود، نتایج خوبی دارد. ضمن اینکه فکر کردیم در کنار هم قرارگرفتن فیلم‌ها با یک رویکرد اتفاق بهتری است.»

او ادامه داد: «تا اینجا و بعد از گذشت دو هفته از نمایش بسته فیلم‌هایمان به نام «اتصال کوتاه» استقبال خوبی از آن صورت گرفته است. قطعاً تا ظرفیت نهایی مخاطب فاصله وجود دارد. اما به نظرم شروع خوبی است. البته این را هم باید در نظر گرفت که با توجه به اینکه قاعدتا در بسیاری از مواقع یک نفر به تنهایی به دیدن فیلم‌ها نمی‌نشیند، فکر می‌کنم استقبال خوبی از فیلم‌های کوتاه صورت گرفته است.»

در این شرایط بهتر است که روند نمایش آنلاین فیلم‌های کوتاه به شکل بسته‌های فیلم کوتاه که

متشکل از چند فیلم در کنار هم و با رویکردهای مختلف است، می‌تواند در جذب مخاطب موفق‌تر عمل کند. فکر می‌کنم اگر این روند ادامه پیدا کند مخاطب خودش را پیدا می‌کند. البته نه به اندازه مخاطب انبوه سریال‌ها. اما قطعاً ظرفیت خوبی برای این نوع فیلم‌ها وجود دارد.»

پیش از موضوع فروش، دیده‌شدن فیلم‌ها اهمیت دارد

سوگل رضوانی نیز درباره بازخورد نمایش اینترنتی فیلم‌های کوتاه گفت: «اکران فیلم‌های کوتاه نه تنها در ایران، بلکه در تمام دنیا بسیار محدود است و درنهایت به نمایش جشنواره‌ای و نمایش‌های محدود در تلویزیون‌ها و پلتفرم‌ها ختم می‌شود. به طور مشخص می‌توان گفت نمایش فیلم‌های کوتاه در گروه سینمایی هنروتجربه طی سال‌های اخیر اتفاق ویژه‌ای است. اگر چه سانس‌هایی که به فیلم‌های کوتاه تعلق می‌گیرد، تماشای این فیلم‌ها را سخت می‌کند. اما در نهایت نمایش آنها در این گروه سینمایی اتفاق مثبتی است.»

کارگردان فیلم «رورانس» در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «پلتفرم‌هایی که در حال حاضر فیلم‌های کوتاه را به نمایش می‌گذارند، پیش از این نیز فعال بودند و فیلم‌های کوتاه و مستند را نمایش می‌دادند. اما در شرایط فعلی که امکان تماشای فیلم در سینما فراهم نیست، مردم بیش از سابق به اکران آنلاین فیلم‌ها علاقه نشان می‌دهند و در این مدت به تعداد مخاطبان این فیلم‌ها هم اضافه شده است. وقتی تنوع انتخاب فیلم‌ها بیشتر باشد برای مخاطب نیز جذاب‌تر خواهد بود. فکر می‌کنم نمایش آنلاین فیلم‌ها در این مدت اتفاق مثبتی برای فیلم‌های کوتاه و مستند است.»

او در بخش دیگری از صحبت‌هایش به شرایط مالی نمایش آنلاین فیلم اشاره کرد و گفت: «رقمی که از نمایش آنلاین فیلم‌های کوتاه حاصل می‌شود، به هزینه ساخت فیلم به هیچ وجه قابل مقایسه نیست.

جنس اکران و مخاطب خاص فیلم‌های کوتاه و مستند هم چنین شرایطی را ایجاد می‌کند که منتظر فروش فوق‌العاده‌ای نباشیم. به همین خاطر در حال حاضر برای ما بیش از موضوع فروش، دیده‌شدن فیلم‌ها اهمیت دارد. برای فیلم‌ساز هم زمانی فیلم معنی پیدا می‌کند و کامل می‌شود که به مخاطب داشته باشد. موضوع نمایش در تلویزیون‌های بین‌المللی جریان کاملاً متفاوتی است و به این دلیل که حق پخش فیلم خریداری می‌شود، رقم‌ها بالاتر است.»

رضوانی در پایان گفت: «به نظرم لازم است درمورد نوع سوددهی مالی نمایش‌های اینترنتی فیلم‌های کوتاه برای پلتفرم‌ها تجدید نظر شود. قراردادهایی که برای نمایش فیلم‌های کوتاه بسته می‌شود با توجه به میزان فروش، با ساختار مستقل تولید این فیلم‌ها هماهنگ نیست. با این حال، معتقدم در طولانی‌مدت از طریق تبلیغات و اکران‌های گسترده‌تر، فیلم‌های کوتاه مخاطب بیشتری پیدا می‌کنند که قطعاً در سلیقه فیلم‌بینی مخاطب سینما نیز تأثیر می‌گذارد و امیدوارم اثرات آن را در درازمدت در سینمای بلند هم ببینیم.»

زیر آسمان فیروزه‌ای

همکاری مجدد نوید محمدزاده با برادران جلیوند

● با اعلام سازمان سینمایی مبنی بر بلامانع‌بودن شروع تولید فیلم‌های سینمایی، برادران جلیوند پیش‌تولید اثر جدید خود با نام «شب، داخلی، دیوار» را به جریان انداختند. نقش اول مرد این فیلم را که فیلم‌نامه‌ای متفاوت و قلم وحید جلیوند دارد، نوید محمدزاده ایفا می‌کند. این دومین همکاری نوید محمدزاده با وحید و علی جلیوند پس از فیلم «بدون تاریخ، بدون امضا» است. بازی در نقش یک نابینا، چالشی جدید برای نوید محمدزاده خواهد بود. در خلاصه داستان فیلم آمده است: زندگی نابینایی به نام علی با ورود نابهنگام زنی متواری، آشفته می‌شود... «شب، داخلی، دیوار»، به کارگردانی وحید جلیوند و تهیه‌کنندگی علی جلیوند درحال‌حاضر در مرحله پیش‌تولید قرار دارد. مدیر روابط‌عمومی و مشاور رسانه‌ای فیلم، نغمه دانش‌آشتیانی و امیرحسین بزرگ‌زادگان مدیر تبلیغات این فیلم هستند. «بدون تاریخ، بدون امضا»، فیلم قبلی برادران جلیوند، در بیش از ۶۰ جشنواره بین‌المللی حضور داشته و موفق به دریافت ۴۳ جایزه معتبر جهانی، ازجمله «شیر نقره‌ای بهترین کارگردانی و بهترین بازیگر مرد» در هفتادوچهارمین دوره «جشنواره فیلم ونیز» شد. این فیلم همچنین در سال تولید خود، جوایز همه رقابت‌های مهم سینمایی کشور را از آن خود کرد.

جوایز جشنواره صربستان برای عکاسان ایرانی

● عکاسان ایرانی از مجموعه جشنواره NSAPK صربستان و مونته‌نگرو جوایزی را کسب کردند. به گزارش روابط‌عمومی دفتر قیap در ایران، مجموعه جشنواره NSAPK صربستان و مونته‌نگرو که در چهار بخش برگزار می‌شود، به عکاسان ایرانی جوایزی را اهدا کرد. در این رویداد در سالن Novi Sad، عکس «پایان روز» از امیدرضا پورنی برنده تقدیر هیئت داوران، در سالن Kotor، عکس «صورت گل‌اندود» از علی سامعی برنده مدال طلای جشنواره و عکس «مردم و گل‌ها» از سیداحسان مرتضوی برنده تقدیر هیئت داوران شدند. در این رویداد که زیر نظر فدراسیون بین‌المللی هنر عکاسی (قیap) برگزار شد، آثاری از عکاسان عضو کلوپ فوکوس (نمایشگاهی برای در ایران) در بخش‌های مختلف جشنواره شامل امیدرضا پورنی، سیداحسان مرتضوی، ابراهیم بهرامی، عرفان ربیعی،دستجردی، علی سامعی، سیدرضا جوادی، المیرا فروزانی و نوید دره‌بین ایرانی پذیرفته شدند.فدراسون بین‌المللی هنر عکاسی (قیap) که به‌عنوان تنها مؤسسه بین‌المللی در زمینه عکاسی از طرف یونسکو به رسمیت شناخته شده است، در سال ۱۹۴۶ پایه‌گذاری شد و از آن سال تاکنون واسطه‌ای برای برقراری ارتباط بین مؤسسات ملی عکاسی در کشورهای مختلف جهان بوده است. این فدراسیون به‌عنوان عضو اجرائی با مؤسسات ملی عکاسی در سراسر جهان همکاری نزدیک دارد که تعداد آنها به بیش از ۹۰ مؤسسه ملی در پنج قاره می‌رسد. قیap در هر کشور تنها یک دفتر دارد که درحال‌حاضر نماینده رسمی قیap در ایران «کلوپ عکس فوکوس» است.

سینماگران آلمانی در شرایط امن سرکار برمی‌گردند

● **مهر:** جمعی از انجمن‌های کارکنان صنعت فیلم و تلویزیون آلمان که انجمن فیلم‌برداران آلمان ریاست آنها را برعهده دارند اعلام کرده‌اند برای بازگشت بر سر کار باید مجموعه‌ای از اقدامات لازم برای تأمین امنیت در برابر کروناویروس وجود داشته باشند. انجمن فیلم‌برداران آلمان می‌گوید اعضایش تنها زمانی که شرایط ایمن برای کار فراهم شود و تجهیزات لازم برای پیشگیری از ویروس کرونا از جمله ماسک، مایعات ضدعفونی‌کننده دست و محافظ صورت داشته هزینه‌های لازم برای حضور یک متخصص سلامت به محل کار را تأمین کنند و باید تست روزانه برای بازیگران و کارکنان تولید فراهم باشد. نماینده این صنف گفته است تولیدکنندگان از نظر قانونی مسئولیت سلامت کارکنان خود را برعهده دارند و در شرایط فعلی همه‌چیز تحت‌تأثیر اقدامات پیشگیرانه برای کروناست. بازیگران آلمان، انجمن اپراتورهای فیلم‌برداری آلمان، انجمن نور آلمان، انجمن متخصصان صدای آلمان و انجمن بدل‌کاران نیز از این شرط‌ها حمایت کرده‌اند. در کنار این رهنمودها، استاندارد جدید ایمنی که از سوی وزارت کار و امور اجتماعی آلمان ارائه شده و نیز قوانین اساسی ایمنی شبکه کمپسیون فیلم اروپا نیز مطرح هستند. این انجمن در بیانیه‌ای اعلام کرده ما در شرایط ایمن فیلم‌برداری را شروع می‌کنیم. در بیانیه انجمن فیلم‌برداران آلمان تأکید شده که فاصله اجتماعی و شرایط لوکیشن‌ها و حمل‌ونقل باید کاملاً رعایت شود و هیچ نوع سلف‌سرویس یا مکانی برای ارائه نوشیدنی‌ها دایر نخواهد بود. درعین‌حال تأکید شده که باید پرسنل بیشتری برای نظافت و ضدعفونی‌کردن فضاهای کاری وارد عمل شوند. هیچ‌یک از پرسنل نیز در صورتی که مشکوک به ابتلا به بیماری هستند، از نیامدن سر کار مقصر شناخته نمی‌شوند و باید به پزشک مراجعه کنند یا در خانه بمانند تا وضعیت سلامتی‌شان روشن شود.